

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Prolegomena in logicam - Cod. Ettenheim-Münster 276

[S.l.], [17. Jahrh.]

Caput 3tium

[urn:nbn:de:bsz:31-129925](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-129925)

q. 2. Auct. 12: genus simpliciter & differentis.

Ob. 2°

R^x
Ob. 3°

R^x

Ob. ult.

R^x

tanti ratione distinguatur predicatum a suo, tunc im-
plicat ut audivens re possit abesse, sufficit igitur
quod ratione et conceptu possit separari conceptu
non fortiter exclusio alio. Ob. 2°. ens e genus sed
ens predicatum de suis differentis. qd genus predicatum de dif-
ferentis qd nos loqui e genere proprie dicto et univoco n^o
& transcendentali et analogico. Ob. 3° quia ex ijs qd au-
dentalit sibi mutuo adveniunt prout compositum p au-
dent, sed ex genere et differentia n^o ostitur compositum p au-
dens ex actu enim et rationali sit homo qd e unum
p se, qd. R^x dicto M. nos vera e quando qd sibi adve-
niunt, sunt ex diversis predicatis falsa si ex eadem,
genus autem et differentia sunt in eadem praedito. Ob. ul.
hinc genus predicatum e p seby medijs differentis qd predicatum
etiam de differentis R^x dicto antecedens predicatum de p
medijs differentis ita ut primo praeditum de differentis dicitur
e p se p illas, negat, ita ut differentia in genere variat
p rem concedit, sed hoc postea n^o sufficit ut genus p
tibi de differentia praeditum.

In Caput 2° de spe

tres partes
sunt cogitab.

quibus hoc capitulum in tres partes in prima tra-
ditur nomen conceptibus spei ac p spei definitio in qua
postquam applicando nomen spei varias eiusdem, relati-
ones admixisset ad superiora et inferiora, quidam est
genus supremum, quid spei specialissima, quid spes et
genera subalterna, ex qua occasione describitur
sicut predicamentalem in tertia tractat de individuo
illud definiendo et dividendo. qd splm qd parte tres
quas afferens. Quae sunt
de definitione spei.

Q. 1. A. 1. an sit explicatio speciei sit conceptio nominis an definitio rei. 5. 9.

Art. primus

An prima explicatio speciei sit conceptio nominis
an definitio rei

Dicendum cum Tolero hic, probabilius est illam offerri
tanquam nominis explicationem, et tanquam definitionem rei, ex
plicatio enim primative hanc dicitur autem et spes et
sub assignato genere ponitur. quod tam confuso quia supra
dixerat Porphyrius in eodem genere, genus et speciem esse
equivoca propterea non habent plures fines quod
hic attulit hanc explicationem ut finem nominis equivoci,
et non definitionem rei. probatur etiam quia Porphyrius nunc perat dare
explicem huius nominis, spes, primam iam dederat se spes
ignare formam quod iam dedit etiam quod nimirum signi-
ficat id quod ponitur sub genere. et sub eius verbis pan-
lo post sequentia explicat quod et sic speciem - quasi de-
bet tam data una definitio et hic ponitur altera et lexica.
Et quia genus et spes sunt correlativa ideo definitio etiam spes sic
id est eandem solent definitionem dare rei quod nunc supra
dedimus nominis. Articulus secundus.

Art. primus
specie definitio
genus et spes et
equivoca.
ob.
sz.

An etiam explicatio speciei sit nomen definitio
vel duplex.

Secunda explicatio sic fit. spes est quod collocatur sub ge-
nere et cui genus attribuitur sub questione quid sit.
Certe putant esse unam definitionem sed magis placet
subus. Etiam Tolero Aristoteli Tartarato qui volunt hic
duas esse definitiones quodam ex Aristotele et Tartarato spes
habet duplicem respectum ad genus, primo tanquam sub-
iectibile in linea generali, secundo tanquam subiectibile in
specificatione quod, ut hic explicatur hae duae habitudines
speciei, erunt duae definitiones nam prior explicat subij-
cibilitatem generalem, posterior praedictam, quoniam infra

definitio speciei
duae definitiones
speciei
quodam modo.
20.

Q. J. A. 3. Vi. spes debent defini per genus.

distin hanc
specie .a.
za.

Et quod prior accipit et in abstractis metaphis et
in posse nre: hoc et in posse dicari. Ob. primo

Ob. 10.

toibz Gorgij connectit has duas ex phis qd e una sz
hinc nihil uncludi, qd desumit illas interponendo et. Ob.

Ob. 20.

edo, ablata posteriori ex phis n satis itaqz prima que,
modo spes ponat sub genere, an in quid, an in quali

sz

satis hoc inde clarere qd in prima explicat habitu,
qd p dicitur, nqz poni p dicit sub aliquo e poni in rella

Ob. 30.

linea consequent inquit. Ob. 2id quod tantorem unius
rei non possunt e plures definites, sed spes e unum quid

sz

qd n pt sapine defini. sz cum eodem et sub eo unig
rei n e plures definites si tantu habeant unig habi

tudinem, secus si plures ut hic fit.

Ant: 3 hinc;

Utrum spes debeant defini per genus.

Not:

distin nqz
no pet adge
qz.

sz affirmatiue, notandum ex Aristano hic et tantore
to aliud e defini p genus, aliud defini ad genus

nam defini p aliqd signat aliqd illi in e, nullum
autem relatiuum e in correlatiue et ita nullu e,

relatiuum definit p aliud, quasi correlatiuum, e et ali
qd fortit ingrediens definem. defini vero ad aliud

defini ad. q

tantu signat habitudinem, ita ut correlatiuum tan
tum terminet illu respu, p quem aliqd definitur,

et sic patet recte definire Gorgij spem in ordine ad
genus. Ob. primo p quid res definit, et e notius

Ob. 10.

definito, ex parte e top: 2io, sed genus n potest e no
tius spe, qd qd p spem supra fuerat definitu, con

sz

sequenter spes e notior genere, alio sequere unu ali
ro e notius p M. e ueram, si res definit p illud

tanquam p aliqd intrinsecu, falsam si tantu definitu

Ut spes debetur in finem & genus. 60.

¶ illud tanquam extrinsecum qd ad quod fit respectus.
Ob. res si finis correlativum & correlativum, sicut
eandem res ad notiam seipsa pbat sequela qd posset
in sua fine poni dicens spes e id quod ponit sub
eo quod predicat & plusib. differentib. spe, nam loco ge-
neris possumus ponere finem generis ex parte notie totius
s. et top. 3. & negando sequelam ad genem qd ut di-
stincte ponere in fine sui tanquam pars se ostendens
negat, ponere tanquam terminus extrinsecus alterius sed
finitatis, concedit sed tunc n. est finem e seipsa notione
Ob. zeno qd si voluit Porphyrius finem speciem p genus debbat
ostendere plures exceptiones speciei pbat qd quod modis d.
una correlativorum tot modis d. et altera p negando
sequat ad genem & una correlativorum tot modis dicit
quod altera secundum ea qd n. opponuntur, concedit
sed ea vero, qd n. opponuntur negat spes autem n.
opponit generi n. res generis acceptes sed tantum
qum qdam proprie loquendo qum quaz genus continet
sub se ea de quibz pot. predicari et hoc modo quot mo-
dis genus respicit speciem tot modis a se respicit. Ob.
ultimus qd sequeret etiam individuum debere defini-
ri p genus qd et illud ponit sub genere & individuum
n. poni immediate sub genere, ubi spes ponit.

Ob. 2.

Rx.

Ob. 3.

Rx.

Ob. ult.

Rx.

Ant: A. tus

Utrum zeno explicatio speciei recte sit
assignata.

Tertia speciei applicatio sic fit, spes e qd plusib. et
numero differentibus attribuit in questione quid sit
affirmative nota tamen ex Alberto hic subillu. e. q.
predicat de differentib. numero immediate, vel ut di-
cit et eius tantum d. differentibus numero, vel ut alij

alia d. qd speciei

Not:

Q. 1. 24. VI: tria ex pte speciei sunt seclite assignata.

Not. 2.

quod predicatur in quid de differentiis numero, ut tota
sententia cois, alias, etiam conveniret generi, nota est
hanc finem tantum esse scriptum, transit enim per
proprietates, fiet autem si dicatur spes est unius, quod
est nec plusibus tantum numero differentiis: nota

Not. 3.

quod probabitur esse poni locum generici predicati has parti-
cularas, quod est predicari de pluribus. ratio sumi potest
ex genere textu ubi dicitur spes est quod dicitur de pluribus: et
numero differentiibus, quasi nota vox et invigilet per
nere distat. nota ultimo hanc finem convenire

Not. ult.

Ob. 10.

soli infima speciei, priores duas etiam subalterna,
ubi primo hanc finem non convenire si definito
nec enim convenit aiae humanae puncto instanti et
similibus, propterea quod illud est spes quod ponitur sub genere puncto
et similia non ponuntur sub genere 90 & illas fines n. e. uni-

Et

res dicitur 90 sunt male assignate, & negando sequitur prima
Sapientia has fines attribuit ut aliorum sive bonas sive malas,
et ideo quia ea (scilicet priores duas) dedit in ordine ad
in quibus tantum ponuntur entia completa Ob: ideo multae spes non

Ob. 20.

predicantur de pluribus numero propterea quod sol et luna sunt tan-
tum individuum & solem et lunam habere tantum unum si-

Et

individuum actus sed plura possibilita per potentiam quod
sufficit Ob: 21. si Deus poneret eandem materiam in du-

Ob. 30.

bus hominibus una numero materia predicaretur de duobus nume-
ris differentiibus 90 hanc etiam non convenit soli speciei & quod

Et

de spes dicitur predicari de numero differentiibus sensu esse dif-
ferentiibus numero, etiam id quod predicatur, id est si dicitur

est ailitas ut sunt duae ailitates numero differentes
si homo duae huiusmodi sic autem duo individua non differ-
ent est materia ratione cuius etiam deberent in-
dividua multiplicari.

Ar. 13. Ut spes habeat unam habitum ad genus et individua

61.

Quaestio 1^a.

Quomodo spes se habeat ad genus diffin
et individua

Ad: primus.

Una spes habeat unam habitum
ad genus et individua.

Dicendum est primo speciem habere duas habitus,
unam ad genus cui subjungit, alteram ad individua de quibus
probat per quod quomodo termini se habent diversimodo
ad aliqd non possunt eodem modo ab aliquo respici sed spes
aliter se habet ad genus aliter ad individua quod habet
diversos respectus ad haec probatur. quia spes respectu generis est
habitus respectu individuum quod dicitur, sed quaeritur quod quod
dicendum est ad propositum dicentem spes medias habere duas
habitibus, unam ad genus, alteram ad inferiora spes nisi
inferiora tantum una tantum ad genus, quod ad individua
per habitus hic figurare non relationes sed derivationes, spes
enim inferiora tantum respectu generis quod individuum ut
tantum una derivatione, spes autem subalternae sunt
duae, una respectu generis, vocantur enim eadem spes, alte-
ra ad inferiora et vocantur genera. Dicitur etiam
habere habitum ad inferiora non derivari ex habitibus
ad genus, probatur quia haec habitus sunt diversa facta habi-
tibus enim ad genus derivantur ex eo quod genus nihil speciei
habitus ad inferiora ex eo quod spes nihil individui,
probatur etiam quia in ipsis quae carent genere et habitibus ad in-
feriora, cum tamen careant habitibus ad superiora.

Em. 10.
p. 10.

obtusio

R.

Em. 20

R.

Itum spes habet etiam unam per habitum
habitum ad genus et per habitum ad in-
dividua.

q. 2. A. 2. Ut spes scdm ule. p habine sit ad gng, an ad indua.

Hanc quaestem tractat Alb. magus t. 4 de spe c. 2.
Rubeus q. 2. et quidem Avicenna apud Albern de hoc
re dubitat sed dicitur esse spes constituit ad ule
p habinem ad inferiora, primo qd ut notat Alb. ratio
iudicati magis unuenit uenti quod ratio futi, in uente
ofiniay in ordine ad plura inferiora. 2do qd multa
necnt spes, na punctu instans in nulli subyriat, qd
ri n forent uilia, unde male laetany apud Rubeu ait
subyriabilitatem ex speci centray, ex qua emanet quod
ob so. spes possit dicitari t multis. ob: primo. genus e uente
p tempu ad spem qd spes erit uente p regny ad gng
p negando consequo qd correlatiua dicitur parantur
n auerunt eandem denominatione neq enim qd filij re,
fertur ad patrem ues pater qd qd nec spes t re referat
ad gng erit uente quid fortiter. ob: 2do dicitur spes
t individuis nihil facit ad foras et t re dicitur sua t spe
ut uente e qd n deberet dicitari ad individua qd
dari sciaz t spe ut abstrahit ab individuo in qua ut
stractione ita sit actiue absoluta quamuis non in
respectiua.

Art. 3. hinc.

Utrum sola spes sit proxima correlatiua
generis.

Quaestio c. t spe sic loquuntur individui generis, ut hoc
ait, hoc corpus, immediate sub genere ponit, pbat quia
quando dico hoc a ait duo tantu significant, hoc
id e individuum et ait id e genus individuatia
pnde ut duas priores dicitur spes iustas efficiant
uolunt subitigi hanc uocem uente sic ut dicat spes e
uente quod sub genere constituitur. spes e uente
in genus in quaestio quid attribuit, non negant

alio dicitur
speci.

speciem immediate poni sub genere, sed negant solam
speciem immediate sub genere poni, afferuntque duplicia et
individua prima spei infima, ut Joannes, paulus et
homo et individua generis, ut si dicas hoc aut
hic enim tacet spes infima, et tantum nominat, nam
generica individua h[ic] posterius individuum quod us-
ant individuum generis etiam ponunt immediate sub ge-
nere. Dicitur et in Tartareto sub eo et hoc tentato,
tam spes est immediate correlatum generis, individuum
autem mediante spe ad genus referri, probat sicut se res
fit nec et predicari, ita se fit in referri, sed genus in
est individuum mediante spe, quod referret ad individuum
mediate spe, consequenter non erunt immediata correlati,
na ad antiquiorumque negando in hac p[ro]pone h[ic] aut
tantum duos signari genus videlicet et individua
tionem nam vox (h[ic]) signat de id in individuum quod
non signat p[er] vocem aut, quia nomen ponit p[ro] nomi-
ne consequenter idem est ac si dicerem petrus aut, atqui
certum est Petrus est individuum mediatum Resu glie,
ris quod et hoc aut. dicit quid si abraham est ab huma-
nitate et tantum conipere gradum genericum individuari
tunc individuum immediate conipere sub genere et ita
n[on] sola spes est immediata generi quod etiam si abstractat
a gradu specifico n[on] ideo individuum generis fieri imme-
diatum generi quod inde probat quia dicendo hoc est fabia
abstracto ab oib[us] generib[us] subalternis scilicet armato
et t[ame]n n[on] ideo fabia est immediata h[ic] sic quod se res
fit improposito effiansi enim conipere immediate indi-
viduum generis n[on] t[ame]n conipere hoc individuum est gen-
neri immediate t[ame]n, aliud enim est individuum imme-
diate conipere, aliud conipere immediate, et cum feri

etiam inna.
sa.
20.
Lm.
pbat.
solus aut.
obtus.
R.
dipa

q. d. A. 4. Ut: spes possit conservari in uno individuo

primo abstractendo ab intermedijs, sed posterius non
est qd falsum vniuersum.

Ant: Atus.

Utrum spes possit conservari in uno
individuo.

17. 10. Suppositis ijs qd diximus est generale qd breuit primo
speciem esse itaqz abstractam posse conservari in uno indivi-
duo, qd tota est sua essentia realiter in uno quozqz in se, et
20. si sub speciem esse fonte non conservari in uno indivi-
duo, qd alias individuum foret spes, haberet enim in se
30. se perfectitatem. Sed utrum autem spes possit conservari
in uno individuo esse perfectionem ita ut in uno non
40. acquirat maiorem perfectionem quam in alio, pendet ex
illa questione utrum individua sint aequae perfecta et
qua suo loco.

Ant: Ultimus.

Quomodo spes se habeat ad differam.

Dicendum primo in S. Thoma c. 3. de ente et essentia
et Caietano ibi dem speciem non differere realiter a differa
probat argo S. Thome qd si differret realiter tunc
genus et differa facerent compositum physicum sicut ma-
teria et forma sed hoc falsum est qd probat in non
angeli et anima humana constant genere et differa et
tunc non sunt composita physica probat sequela qd spes
deberet realiter differere a differa per inclusionem ge-
neris non enim potest spes differere a rationali pra-
tionale qd si per genus differret realiter a differa com-
poneret spes ex illis tanquam ex duobus rebus
realiter distinctis. Dicendum vero posse hic queri
utrum spes dicat in abstracto et differa sed quere-
niam habet per dicta et indirecta non corpus immo rati.

Quaestio tertia
De individuo.

Ant. Inimus.

De prima desine individui

Prima desine individui apud Porphyrum est haec. Individuum est quod est uno tantum figuratur: predicatur. Antes vero primo peti fecimus c. 5. Individuum desinit id, quod non predicatur multis et quare hic, primo utrum haec desine recte sit assignata et affirmative nota autem ex Caietano hic implicem esse ordinem primo id est eorum ubi idem predicatur et seipso. Et o antitem, ubi coniunguntur inter se quae vel ratione diversa sunt, ut hoc est ait Socrates et hoc album Porphy in sua desine attendit ad ordinem qualiscumque tamen illa est desine identica sive antem. Antes tantum ad antem ob: primo si haec desine Porphyrum est bona, posset converti cum desine solis, sed non potest quod probatur non sequitur, non predicatur multis, quod predicatur uno nam Individuum sibi non predicatur nec enim dicitur Socrates et Socrates quod est negatio, et negatio minorem ad obtem et non convertuntur illis in utraque desine. Item antem convertitur, non convertuntur illis ordine quatenus sive ratem sive antem negatiam sequitur non predicatur multis quod tantum est uno ordine saltem identica et contra, quidquid tantum est uno predicatur, non dicitur multis. Ob: Et ab Averroce apud Caietani non desinit de individuo sed tantum Individuum accidentis. Illud enim tantum ordine accidit predicatur et Individuum alterius ordinis.

desine indivi.
alca desine.
ob.
et plus quod.

ob. fo.

Re.

ob. 20.

R2.

Q. 3. A. 1. De 1a fine individui.

Q.

R.

Q.

R.

iam dicta esse potest abstracte a fine
 identica vel contraria. queritur ergo an hic definitio
 res substrata individui an vero fortitas et sua
 intentio individui id est ipsa appetitudo obiectiva qua
 individuum potest predicari dicitur, et namque substra-
 tam definiti ut quod fortitatem ut quo, et batur
 eadem ratione qua fuit probatum in unitate, et namque
 substrata namque est qua predicatur, fortitas autem
 est illud per quod potest predicari queritur ergo quomodo
 hic definitio individui, ratio dubitandi est nil
 potest definiti nisi unitate individui non est unitate
 quomodo ergo definitio in partibus quod tantum dicitur
 dicitur dicitur non est unitate individui tantum dicitur
 et dicitur uno quod si dicas individuum predicari
 multis dicens Plato est in se Socrates est in
 fine oppositum ergo non potest convenire illi definitio quia
 definitio tantum ei convenit quod predicatur dicitur uno ut
 patet ex ipsa definitio per definitio in parte non est unitate
 et in parte signatur et determinatur, conceditur non
 est unitate et in parte forte, negatur in. at illud autem
 quod inferitur non convenit illi definitio distinguitur
 non convenit illi (scilicet forte) ut definitio quod
 conceditur ut definitio quod, negatur in definitio enim
 connotativis definitio forte, quod dicitur unitate,
 non autem semper definitio, quod, quod si dicas ergo
 falsum est individuum non posse definiti et non
 posse et in solam parte, non enim potest definiti
 locates, posse autem definiti si hoc parte habet
 et alicui forte tui, ut hic fit.

Art. 2us
De 2da definitione.

Altera dicitur in di apud Porphyrum sic fit individuum
 quod is proprietatibus constat quarum collectio pluribus
 convenire non potest. quarum hic primo, quarum sunt
 haec proprietates quarum congregatio uni soli conveni-
 at. Et loquitur his verbis: Forma, figura, locus, tempus,
 cum nomine, sanguis, patria sunt septem quae non
 fit unus et alter. ex quibus patet hanc esse de-
 scriptionem non finem petit enim ab extrinsecis rebus.
 ideo autem per extrinsecia Porphyrum non determinat.
 quod forma intrinsecae essentialis quae Scotus dicitur
 fatem vocat nobis ignota sit adeoque per eam in cog-
 nitionem non potest perveniri. quare ideo utrum
 haec definitio congrua sit nam eadem accidentia
 quae hic enumerantur possunt in se pluribus ut si sint
 duo gemelli eiusdem formae, figurae, loci, temporis,
 nominis, sanguinis, patriae et Porphyrum attulisse
 hanc collectionem quae non solet in pluribus reperiri
 nisi quod non posset reperiri absolute. quare igitur
 utrum definiat hic nam realis quatenus est realiter
 individua an vero quatenus substat 2ae intentioni et
 in hac posteriori fine definiat non per ut realiter in-
 dividuat per quae collectio dicitur accidentium et reale
 quod sed non finit ut illi nescit haec collectio quae finit
 ut realiter individuat quare quare utrum hic definitio
 sit individua dicitur per dicitur et tantum dicitur
 finiri individua subire tanta enim is convenit supra
 dicta accidentium collectio quamvis etiam hic in-

Art. 2us.
 q.
 R.
 q. 2to.
 R.
 q. 3.
 R.
 q. 4to.
 R.

Q. 3. A. 3. A. 7. Ut videtur dicta relata referantur ad speciem et genus.

finem et hinc in di accidentis, quia enim accidens
quod est in subiecto modo per tubum individuum hinc
ipso quod definitur individuum subiecti. Atque etiam
accidens est in subiecto cum sit in subiecto modo.

Ant. Itius.

Utrum videtur distincta relatione
referat ad speciem et ad genus.

Em. 10. Dicendum primo cum ipsi quos citant Cartes sed
non nominant q. 2. de spe ant. 2. videtur eadem relati-
one referri ad genus, quia species ad genus refertur
pbat tunc eadem est relatio quando facta relati-
one non sunt diversa, sed facta propter quod species
et individua referuntur ad genus, non sunt diversa quia
referuntur ad aut, ut illis subijciuntur incomplete
in q. qd est, qd eadem relatione referuntur ad gen-
us. Sed contra hanc consensum relatio individui ad gen-
us et relatio speciei ad genus non hnt eandem entia-
les rationes, qd sunt diversa speciei pbat antea: relatio
individui per se et essentialiter presupponit relationem speciei ad ge-
nus, relatio vero speciei nihil presupponit sed immediate
ad genus refertur qd non hnt eandem entiales rationes
Et negando antecedens ad pbem qd negando consequens
hinc qd non sufficit ut unum presupponat aliud sed recipi-
tur ut posterius per diversa facta referat ad illud
ad quod prius refertur quod hic non fit. Dicendum igitur
videtur alia relatione referri ad speciem et alia ad
genus pbat illa hnt diversas relationes, qd hnt diver-
sa facta pbata sed in modis respectu generis et
speciei sunt diversa facta pbata qd etiam diversa rela-
tiones pbat in facta pbata relationum sunt subiecti

A.4. Ut motua sint aeterna & incorruptibilia. 65

et respicere se diverso modo rōn inexistētiā, sed
motua subijcti generi ut eētiae incomplete p̄ri nē
ro ut eētiae cōi complete q̄o sūt diversa fōta x̄
xima.

Ad: Atus.

Utrum motua sint aeterna et incorruptibilia.

Fides nos docet, nihil ab aeterno ēē proter solum nisi dicitur aeternus.
Deū, loquendo, ē existentiā actuali p̄ totam aeternitatem q̄o hic n̄ querit̄ utrum motua hoc modo sint
aeterna, sed utrum quemadmodum unitia dicunt̄ aeterna
ex h̄i potestati quid dicitur ita ut si ēēt ab aeterno
habere vident̄ necessario aliqua p̄dicata sic etiam motua
sint aeterna ratio dubitandi ē primo angeli singuli,
item celum, sol et s̄mia ex p̄babili sententiā sūt
incorruptibile q̄o q̄o etiam quatenus sunt motua
habuissent p̄dicata aeternae veritatis si ex h̄i potestati
fuisent ab aeterno et quod d̄ de motuis incorruptibilib.
p̄t etiam d̄i ē incorruptibile. nam sicut unitia n̄ opus ē
realit̄ existere ab aeterno, sed satis ē si ponant̄ sic etiam
socrates si ponat̄ ab aeterno conveniet illi sua socrateitas
et s̄mia p̄dicata motua p̄d socrates d. 6. s. 7. n. 6. quo ad rem
quidem ita ēē t̄n in modo concipiendi et loquendi ēē
disfram, nam unitia ut sic, hoc ipso quod ā singularibus
abstrahunt̄ consequent̄ etiam separant̄ a tempore et loco
terminato et ab om̄i mutatione, mutatione, definitione
et ideo recte dicit̄ d. Thomas prima parte q. 16. art. 7. unitia d̄i solere ēē
utriq̄ et semp̄ non positivē sed negativē id est non ēē in
om̄i loco et tempore sint, sed q̄a ut sic n̄ determinant
sibi locum et tempus in quantum abstrahunt̄ ab hic et

q. 3. Art. 4. Vt: individua sint aeterna et incorruptibilia

nunc hoc autem arguitur p[ro]p[ri]e i[n] d[ic]t[is] nam una ea p[ro]
se uersary actiones, mutationes, inuptiones, et definitiones
necessary ex q[ui]b[us] colligim[us] unita d[ic]t[is] aeterna non tantu[m]
ob hypothese[m] quidditatis, quia uidelicet p[ro] utem i[n] uultu
nunc possunt necessary aliqua p[ro] dicata, sed etiam q[uo]d
abstrahunt ab o[mn]i tempore et loco d[ic]t[is] et terminato in m[od]o
terio[n] indua certu[m] temp[or]e et loco requirunt d[ic]t[is]
si Angeli fuissent ab aeterno etiam abstraherent ab o[mn]i
tempore et loco q[uo]d ex hyp[otes]i: saltem abstraherent ab o[mn]i
et nunc p[ro] p[ri]mo n[on] abstraherent a loco q[uo]d p[ro] aeterno
talem temp[or]e debuisent habere locu[m] determinatu[m], et n[on]
abstraherent a tempore p[ro] se, sed tantu[m] p[ro] auidens
id e[st] ab i[n]trinsico tantu[m] e[st] in aeternitate, at unita
p[ro] auidens sunt in tempore p[ro] singularia q[ui]b[us] insunt, q[uo]d
efficiunt quatuor indua sint incorrupta in ordine ad
causas reales, t[er]m[in]o in ordine ad Deu[m] uersary p[ro]ximi
ipsas d[ic]t[is] actio enim diuina uersary p[ro]ximi
circa indua non circa ipsoru[m] unita ex his patet ad
obientes indua ab aeterno possunt e[st] etiam uersary
p[ro] dicatore p[ro] dicto possunt ita e[st] ut p[ro] se abstrahat
ab hic et nunc negat, ita ut n[on] abstrahat uersary
at uero ut q[uo]d p[ro] se d[ic]t[is] e[st] ut p[ro] se abstrahat ab
o[mn]i tempore et loco determinato quod indua n[on] faciunt
et ut q[uo]d d[ic]t[is] necessary e[st] saltem hoc habere ut p[ro] se
mediate n[on] subijciat corruptioni quod nulli indua uersary
uenit.

ab.

7¹⁰
20

30.

Ant. Ultim[us].
De induduo uago.

exlex induduo
m.
Edu.

Induduum duplex assignat, p[ri]mu[m] d[ic]t[is] signat
quod uerbu[m] aliquod induduo designat et significat ut
sacrales. etiam d[ic]t[is] uagu[m] quod n[on] designat uerbu[m]

Aucti: De individuo uago.

68.

individuum sed p oia uagel. mduu signatu dimidit
Explicit primo aliud signatu uocis d terminato ut plato
et in signatu p nomine demonstratio aduinculo pcei
ut hic homo. zia uocat ex hypo: et signat quora
uinculoque ut filius sophronisci posito quod unicu
habeat filiu, maior natu Ioann: posito quod habeat
plures. mduu uagu impliciti d primo quod signat
modu existendi particularit coem tra mduis ut sup
posito psona mduu singulare, secundo quod signat m
duu signatu sct indeterminate ut aliq. ho id e uel so
ues uel plato p n illgo aliqd uo oib mduis -

plex dico mduu
signatu 10.

20.

30.

idui uagi
plex di p i.

20.

Ad questionez p Carbant affirmatiue in d: Thsa alij uero
negant facile t n confitiam pnt naz mduu uagu alit a
Carbant auq pnt alit ab alijs. Inueniu primo in Car:
hic d: Ita, Socrates d. b. p. 8. n. 17. mduu primo modo
ut signat mduu partitiz existendi Et unile quid et ad
dere mduis aliquid reale pter naz specificaz: pbar
primo ex Ruber hic ga oia mduu signata conueniunt
in modo partitiz existendi sed hic modus est extra spem
ga p spem mduu n partitiz existunt qd mduu hnt ali
quoz naz reale uoz pter naz spei. rto quando d
Socrates e psona plato e psona p dicit aliqd reale
ut nemo negare potest alias in dicit bus Patet e psona
nihil reale p dicit sed n p dicit aliqd figurit qd aliqd
coitiz hoc autem quod sic coitiz d illis dicit e aliqd p p na.
hucam specificaz ga Socrates et psona n ga homo sed ga
hic homo. zio ex hoc syllo ois mduu naa realis e
qd meabile Socrates e mduu item plato qd Socrates et
plato sunt qd meabile hic meabilitas mpre dicitur
syllogu tanquoz medius terminus cois qd huc meabilitas
e aliqd coe oib mduis. atqui n sunt meabilia p grad

10.

20.

20.

20.

Q. 3. Aut. De individuo uago.

- Ob. 1.º. Specifim qd p aliqd extra hunc gradum, ob: primo in
tunc diffinitio in quod constat talibus proprietatibus: quarum ad
lectis tantum uni convenit qd in una sunt aliquid esse p
R. dicto, consequenter nihil tunc esse etiam ratione fortez idem
quod diffinitio in tot id est etiam officium individuationis
negat nihil tunc esse etiam res substratas huius formalitatis
concedo. Ob: 2.º. res individua differunt ultimis diffinis
immediate sub aliqua pte si autem haberent aliqd
coe. pter naqz pti n differrent immediate ultimis
diffinis haberent enim aliqd coe p dicto differunt
immediate ultimis diffinis que ad naqz aliquam q
R. substat huius modo particularitatis existendi particularitatis
differunt immediate quo ad modum existendi particularitatis
Ob. 3.º. negat ob: 3.º. si in una sunt aliqd coe quatenus
indua sunt vel q illud differrent ab alijs modis vel
n si differrent qd n erit coe si n differrent qd eatenus
n erunt in una p negando. n. ad ptem p quod n
R. differrent p hoc in modo particularitatis existendi qd
vero inferitur qd n erunt in una distinguit n erunt
in una determinata concedit n erunt uaga negat.
Ob. 4.º. si in uotes infra ut tales sunt tunc aliqd coe
tunc habebunt aliqd loco diffinis p quas hoc coe
ultimo individuet et sic diffinis individuantur habe
bunt alias diffinis individuantur fietz psequus in
infinite quod absurdum est p concedendo primaz sequentz
R. sed negando alteraz sc: fore processum infinite qd modum
existendi particularitatis determinate est ultimam partem
n est alia diffinis sed hoc ultima diffinis differunt ab
in unum p seipsas. Licet in res in unum uagum p ul p
gnificat modum particularitatis existendi coe ob: 5.º. in unum